Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra ADAM HOMO ET DIGT TREDIE DEL (1845-48)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: ”Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind”, i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 475. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm02-shoot-idm139964406997312/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind

Jeg sidder her jo i den brandfri Kjelder,
Af min Erindrings faste Grundmuur bygt,
Og mine Skatte jeg endnu jo tæller.

Unyttig Stræben! Kraften er forbi.
Har i en Andens Liv man sit begrundet,
Har til et Menneske man ret sig bundet,
Man mægter ikke meer at vorde fri.

Forgjæves kæmper jeg — min Phantasi
Bestandig former hvad der er forsvundet;
Men han, i hvem jeg før har Livet fundet,
Er nu det Dødningskriin, jeg hviler i.

Jeg boer i ham, men frit jeg aander ikke.
Jeg kalder, men man hører ei min Stemme,
Jeg speider — Alt er Nat for mine Blikke.

Endnu med Livets Følelse begavet,
Det kolde Hjerte kun jeg kan fornemme,
Hvori jeg ligger levende begravet.

Daarende Haab, som nu vugger
Midt i Fortvivlelsen atter mit Hjerte:
Efter den bittreste Smerte
Op som en lysende Stjerne du dukker!

Lyset dog trøster mig ikke,
Aldrig min Glæde tilbage det bringer;
Mørket, hvis Dyb mig omringer,
Skuer jeg truende for mig at ligge.

Styrtet i Havdybets Bølger,
Døer man ei strax, skjøndt man strider forgjæves:
To Gange op man jo hæves,
Før man med Strømmen til Afgrunden følger.

Høit i din Salighed sidder
Gud du hist oppe, mens smertebedøvet,
Knuget og bøiet i Støvet,
Her for dit Blik jeg som Ormen mig vrider.

Mon Dig til Velbehag stemmer
Skabningens Smerte, hvis Træk sig afsløre?
Mon med en Musikers Øre
Sukket, det qvalfulde, kun Du fornemmer?

Mon det er Konstnersandsen,
Som med min Lidelse her Dig forsoner?
Passer til Himmelens Toner,
Til dens Accorder, maaskee Dissonansen?

Som naar den skyblevne Ganger,
Følende Pidsken, beroliges atter,
Da gjennem Slaget den falter
Rytterens Villie, som Stilhed forlanger:

Saa er, o Gud! det min Lindring,
At om end ikke min Bøn Dig nu rører,
Du den alligevel hører,
Du den bevarer i evig Erindring.

Om end saa haardt Du nu slaaer mig,
Du er dog nærl selv dit Slag er mig Borgen;
Du er dog hos mig i Sorgen,
Du i min Nød dog tilfulde forstaaer mig!

Suk, som hver Tanke bevinger,
Hvor er den Kraft, som Jer holder i Tømme?
Sorger, som over strømme,
Hvor er den Magt, som jer Heftighed tvinger?

Floden, der bruser og skummer,
Gjennem Canaler jo flyder saa stille;
Klare som Perler jo spille
Mosede Vande, som Springrøret rummer.